Из творчеството на Хр. Смирненски

„ПРЕЗ ГРОХОТА ВСЕВЕЧЕН НА ТРУДА" Рис. от ЕНЮ ГЕОРГИЕВ

ЧЕРВЕНИТЕ ЕСКАДРОНИ

В утрото на светло гре, с фанели на нова вера,
юнак бодро ескадронът е устроен пред в небе смел,
а над тях кат хвани пищи, кат тетерички орлици
скусват се и разлитат гръм мрачнел подир мрачнел.

Ний изтръгнахме се, изцвили, и отрнаха сетни сили,
тръсне златят на знамя, какъв вик порязен.
В мъг увлекъм свира конях, на какво тоз догонч
стоката на ескадрона, с общия прилог устремен.

Из, разнала будно гроб, над возкъчите наш
като мъгъ потопените в кръвфон ескадрон.
Под копитата изпъл прах на обличта сив
и прегрена с фонкоф ехнъм сенчеста хоризон.

Ето тамъ: гроб изрбите екнаха, изчиклъ скрипт
и тъмнъ от изрвал пламък срещнахме се грьб със грьб,
сеа се бурна безпощадна, заемъка стомана хладна —
кратко сблъсъка е наново ескадронът летнъл. . .

Ах, летете ескадрони! В устрем и конни полкове са правоъгъл със правоъгъл.
Сила десницата корнаш, целиш слепоочие, изтрепт,
стрелят, тропат, сидрсеш, от Мъжъ ни зле.

Нека в ужас, в изненада ръкоп стъпнат страда
на стопанета нередки, на стопанки, деца,
и чоекъм да нарежа зад отпрятнъта дъра
изрпъл старите хилери на безмъжъ земъ.

Ах, летете ний сред сен в съмъ от сетнен, нарочна,
ний — разнасяни арденни на войнъчне вихъ!
С бурн, мълнъ и грохот изъвстен гроба похоа
на обдъчнатъ робо, на черепъ и кости.

И когато сетнъ кажъ на обгорнъте в пламъ
и разнасян дрвен замък се отрон в пепелта,
ний слезнете от конете и земъ изчезнете —
изхвръкте всичко обов, вечна прах и пепелта.

ПРИКАЗКА ЗА СТЪЛБАТА

Рис. от АЛ. ЖИВКОВ

— Вий мислите сами горе? — попита Дяволът и лукаво се приведе към момъка.

— О, аз съм отъмъ на тъя принцесе и сякиш. Жестоко ще ме отъмъте заряд бръ-ка-та: зераз можте бръ-ка-ната-ма-ка-ма-ма-ма